

RESSÒ DE LA PARAULA

La porta de l'Advent

Aquesta imatge que ens ofereix el llibre de l'Apocalipsi (Ap 3,20), de Jesús al carrer, trucant a la porta, esperant que l'obrim és, en la seva senzillesa, tan eloqüent, que compendia tot el que hauríem de viure en l'Advent. Sobretot enguany, quan pretenem viure a fons la vocació.

Un Jesús, com deia Lope de Vega, que espera amb els peus nafrats, el cap cobert de rosada, «porfidie-jant el nostre amor»:

«¿Qué tengo yo que mi amistad procuras?
¿Qué interés se te sigue, Jesús mío,
que a mi puerta, cubierto de rocío
pasas las noches del invierno oscuras?»

Un Jesús, l'espera i la fermesa del qual fa possible la nostra esperança. El poeta aboca en els seus versos l'experiència que li va provocar un text de sant Agustí: «Fins quan, Senyor, diu plorant, diré "demà vindré", perquè no et segueixo» (poema *Agostino a Déu*). El sant havia escrit en les seves *Confessions* citant el text de l'Apocalipsi, «demà, t'obriré demà» (*Conf. VIII,12,28*).

La porta tancada és tot un signe del que està passant, és a dir, el que fa impossible l'Advent i, en conseqüència, el vertader Nadal. Si la porta segueix tancada, és perquè el seu amo no vol que entri o surti ningú, viu tranquil en el seu aïllament; o perquè des de dins no sent res, potser a causa d'un

soroll eixordador, o perquè, sentint els cops no sap identificar-los com a trucades a la porta.

D'ací la nostra invitació al silenci. Es tracta del silenci de l'Advent, diferent del de la Quaresma. Aquest accentua l'objectiu de la conversió penitencial, mentre que el silenci de l'Advent és el propi de l'expectació, el que la fa possible. És com sol fer un amic que rep una trucada pel mòbil i, en respondre, es retira a un espai on res destorbi l'escolta; o quan, conversant amb ell, apaga la ràdio evitant que cap so suplanti la seva paraula; o quan, si arriba a rebre l'amic a casa seva, decideix no atabalar-lo amb la seva pròpia xerrameca, sinó que es disposa a fer silenci per a crear l'espai necessari en el qual l'amic parli lliurement...

A més, el silenci de l'Advent és el que vivim acompanyant sant Joan Baptista en el seu desert. També

anomenem al Profeta «porta necessària de l'Advent». Aquest silenci, a més de fer possible l'escolta, té també un sentit purificador. Perquè consisteix a desemmascar les falses promeses i els falsos messies, que utilitzen la demagògia en la paraula i els regals com a reclams. Fer silenci significa no entrar en lluita de poder, sinó impedir que ressonin les seves veus en el cor, arrabassant-li la veritat.

La tasca de l'Advent consisteix a obrir la porta. Però, per què? Perquè qui truca s'ha identificat amb la seva sola presència. Diu el text de l'Apocalipsi «Mira, soc a la porta i truco», soc jo. I una altra veu amiga, segons el poeta ens convida a recordar.

«¿Cuántas veces el Ángel me decía:
"Alma, asómate agora a la ventana,
verás con cuánto amor llamar porfía!"»

És el temps, és l'«avui» i l'«ara» de, almenys, abocar-se a la finestra per arribar a obrir-lo i disposar-li a la casa l'espai que es mereix.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Agustí a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Hem començat el temps d'Advent. Visquem esperançats.

Ahir se'ns deia: «Vetlleu». Avui el missatge és «obriu una ruta al Senyor».

Ambdues, consignes per a preparar el Nadal. Commemoració del naixement de Jesús, inici de la nostra salvació. Gran notícia. La litúrgia d'aquest segon diumenge d'Advent ens vol disposar per a viure un esdeveniment important. Els fets importants cal preparar-los i fer-los viure.

El poble d'Israel, cinquanta anys deportat a Babilònia, sent un veu que crida en la ciutat: «En el desert obriu una ruta al Senyor». Calia fer pas en el desert físic que separava Babilònia de Jerusa-

«Obriu una ruta al Senyor»

lem. Pas per a un poble que, alliberat, retornava a casa seva. Una veu crida preparant un gran esdeveniment.

En temps del rei Herodes, una veu crida el mateix, ara però en el desert, «obriu una ruta al Senyor», en els vostres cors. La Bona Nova —l'evangeli— que anuncia Joan Baptista és la proximitat de la presència del Messies. Per acollir-lo cal preparar els cors, obrint un camí al Senyor.

Em sembla particularment important prendre consciència que la fe cristiana

és un camí, un recorregut i no un sistema religiós.

En un camí hi ha de tot: estones de marxa joiosa i moments de dificultat que requereixen esforç; dubtes en les cruïlles i drecceres temptadores... També recorreguts que poden ser molt estimulants o altres vegades ser seguits de manera rutinària i simplista. Tot forma part del camí.

En el camí de la vida cristiana cadascú fa el seu propi camí. Cadascú és responsable de l'«aventura» de la seva

pròpia vida. Cadascú va al seu ritme sense forçar res. Les persones vivim moments i situacions diferents. L'important és caminar, no aturar-se, escoltar la crida que a tots se'ns fa de viure de manera digna i profitosa.

Deixem que en el nostre Advent ressonin les paraules del profeta. Se'ns convida a obrir un camí per al Senyor. Un camí en el qual les «fondalades» de les nostres limitacions i inseguretats seran terraplenades; «les muntanyes i els turons» de l'autosuficiència seran abaixats; «el terreny escabrós» de les ambigüitats i contradiccions serà anivellat.

Mn. Ramon Sàrries

ECO DE LA PALABRA

La puerta del Adviento

Esta imagen que nos ofrece el libro del Apocalipsis (Ap 3,20), de Jesús en la calle, llamando a la puerta, esperando que le abramos es, en su sencillez, tan elocuente, que compendia todo lo que deberíamos vivir en Adviento. Sobre todo este año en que pretendemos vivir a fondo la vocación.

Un Jesús, como decía Lope de Vega, que espera con los pies llagados, la cabeza cubierta de rocío, «porfiando nuestro amor»:

«¿Qué tengo yo que mi amistad procuras?
¿Qué interés se te sigue, Jesús mío,
que a mi puerta, cubierto de rocío
pasas las noches del invierno oscuras?»

Un Jesús, cuya espera y aguante, hace posible nuestra esperanza. El poeta vierte en sus versos la experiencia que le provocó un texto de san Agustín: «Hasta cuándo, Señor, dice llorando, diré “mañana voy”, pues no te sigo» (poema *Agostino a Dios*). El santo había escrito en sus *Confesiones* citando el texto del Apocalipsis, «mañana te abriré mañana» (*Conf. VIII,12,28*).

La puerta cerrada es todo un signo de lo que está ocurriendo, es decir, lo que hace imposible el Adviento y, en consecuencia, la verdadera Navidad. Si la puerta sigue cerrada, es porque su dueño no quiere que entre o salga nadie, vive tranquilo en su aislamiento; o porque desde dentro no oye, quizá a causa de un ruido ensordecedor, o porque, oyendo los golpes no sabe identificarlos como llamadas a la puerta.

De ahí nuestra invitación al silencio. Se trata del silencio de Adviento, distinto al de la Cuaresma. Éste acentúa el objetivo de la conversión penitencial, mientras que el silencio del Adviento es el propio de la expectación, el que lo hace posible. Es como suele hacer un amigo que recibe una llamada por el móvil y, al responder, se retira a un espacio donde nada estorbe la escucha; o cuando, conversando con él, apaga la radio evitando que ningún sonido suplante su palabra; o cuando, si llega a recibir al amigo en su casa, decide no agobiarle con su propia palabrería, sino que se dispone a guardar silencio para crear el espacio necesario en el que el amigo hable libremente...

Además, el silencio del Adviento es el que vivimos acompañando a san Juan Bautista en su desierto. También denominamos al Profeta «puerta necesaria del Adviento». Este silencio, además de hacer posible la escucha, tiene también un sentido purificador. Porque consiste en desenmascarar las falsas promesas y los falsos mesías, que utilizan la demagogia en la palabra y los regalos como señuelos. Hacer silencio significa no entrar en lucha de poder, sino en impedir que resuenen sus voces en el corazón arrebatándole la verdad.

La tarea del Adviento consiste en abrir la puerta. Pero, ¿por qué? Porque quien llama se ha identificado con su sola presencia. Dice el texto del Apocalipsis «Mira, estoy a la puerta y llamo», soy yo. Y otra voz amiga, según el poeta nos invita a recordar.

«¡Cuántas veces el Ángel me decía:
“Alma, asómate ahora a la ventana,
verás con cuánto amor llamar porfi!”»

Es el tiempo, es el «hoy» y el «ahora» de, al menos, asomarse a la ventana para llegar a abrirle y disponerle en la casa el espacio que se merece.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Raquel Avilés, treballadora social de Càritas Diocesana de Sant Feliu

«Jo no he viscut el curs de DSE com una aplicació, sinó com una guia de camí»

La formació de Doctrina Social de l'Església (DSE) es va fer en dues sessions, a la Casa de l'Església, el 6 i 13 de novembre passat per persones contractades. D'altra banda es van fer quatre sessions per persones voluntàries a Sant Feliu de Llobregat, Castelldefels, Sant Sadurní d'Anoia i Sitges. A continuació, us oferim una entrevista que li hem fet a Raquel Avilés, treballadora social de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat.

Com explicaries què és la Doctrina Social de l'Església (DSE)?

La DSE és una doctrina concreta que sorgeix a finals del segle XIX com a resposta a la necessitat de promoure unes actituds cristianes davant les noves problemàtiques socials sorgides de la revolució industrial, i que al llarg del temps ha cercat noves respostes a noves preguntes en el camp social.

Per a mi, la DSE ha d'estar viva i ha d'anar-se reescriuint per adaptar-se i donar resposta a la realitat de cada moment. Cada document l'hem d'entendre des de la realitat del moment en el qual va ser escrit.

Els documents de la DSE han de ser la brúixola que faci de paraigües i de brúixola de les nostres accions com a cristians, sent una de les potes dels fonaments de la nostra Església.

La DSE són els documents en els que hem d'arrelar la nostra acció per a que aquesta doni els fruits que fonamenten la nostra Església.

Quins apartats del Compendi vas tractar?

Només vam fer 6 hores de formació, per tant se'ns va plantejar 4 sessions:

- L'amor de Déu com a punt de partida de la DSE.
- La missió de l'Església i la doctrina social.
- La persona al centre i els seus drets.
- Uns principis per a la vida de cada dia.

Creus que té aplicació directe a la vida quotidiana? Per què?

Jo no ho visc com una aplicació sinó com una «guia de camí» que porto amb mi tant en la meua vida com en el meu treball a Càritas, i impregna i fonamenta la meua acció en tots els camps de la meua vida, tant

que la personal i la professional es retroalimenten fent-se més fortes l'una a l'altra, i en molts casos fent-se només una. Els documents de la DSE em serveixen per fonamentar i donar força les meves accions.

A dia d'avui, la meua quotidianitat en la seva globalitat parteix i actua des de la fe, el Compendi i totes les encíclics i documents que queden per escriure i es facin des del fangar, tocant la realitat i no oblidant les persones que pateixen em seran documents guia importants en la meua vida.

Quins trets i/o idees destacaries si haguessis de fer tres titulars?

Hi ha moltes idees que volten pel meu cap i cor després d'aquesta formació, però en comparteixo tres que ressonen amb més força:

- «Salvar TOTA persona i a TOTA LA PERSONA»
- «Quan posem la persona en el centre de la nostra acció, on quedem nosaltres?»
- «Com a imatge de Déu la persona és algú (no alguna cosa o problema...) capaç de comunió amb Déu i amb els altres.»

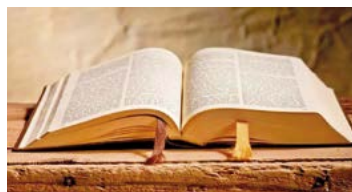
Quina valoració en fas de la jornada?

Crec que les quatre sessions de la formació van estar ben pensades i plantejades, des del seu inici Mn. Ramon va fer aterrar el Compendi en la nostra vida com a persones cristianes i en la nostra tasca com a Càritas. Vam fer un tastet de la DSE, per fer-nos obrir gana, espero, per a futures formacions.

El vaig viure com un moment d'aturada, de tornar a la font, omplir la cantimplora i continuar el camí.

Nous ingressos de catecúmens

El diumenge 3 de desembre passat, primer Diumenge d'Advent, a la Casa de l'Església es van reunir els joves i adults cridats al catecumenat de les parròquies de Santa Maria de Vilafranca del Penedès, de Sant Cristòfol de la Granada, de Sant Miquel Arcàngel de Molins de Rei, dels Sants Just i Pastor de Sant Just Desvern, de Santa Eulàlia d'Esparreguera, de Sant Joan Baptista de Vilanova i la Geltrú i de Sant Joan Despí i de Sant Esteve de Cervelló. En primer lloc, aquests candidats, juntament amb els seus garants, com són els seus acompanyants dins el procés ca-

tecumenal, van rebre una catequesi a la Casa de l'Església i així van conèixer quines eren les seves motivacions per demanar el baptisme i després se'ls va recordar el do de la fe, posant de relleu la figura d'Abraham.

A continuació, es van traslladar a la Catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat, on van ingressar en el catecumenat mitjançant el ritu d'ingrés. Aquesta celebració va tenir lloc en el marc d'una Eucaristia presidida pel bisbe Agustí. Un dels moments més significatius va ser el lliurament a cadascú dels candidats del llibre dels evangelis.

La Delegació de Missions participa en la trobada de nous delegats diocesans a nivell de tot l'Estat

El 15 i 16 de novembre passat, a Madrid, es va celebrar la reunió dels nous delegats diocesans de Missions i directors diocesans d'Obres Missionals Pontificies (OMP) convocats per José Maria Calderón, president estatal d'OMP, en la qual hi va assistir la nostra delegada, la Gna. Gràcia.

Des de la Comissió Episcopal per a les Missions de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) es va comentar tot el que comporta aquesta missió i van informar del que serà la tasca de tots els delegats i delegades de les diòcesis de l'Estat, així com també la forma de dur-les a terme.

En la trobada estatal, van assistir, a banda de la delegada de la nostra diòcesi, la Gna. Gràcia, els delegats de Tarragona i Solsona.

Cal destacar les visites presencials que van realitzar tots els nous delegats a les seus de la Conferència Episcopal Espanyola i a les Obres Missionals Pontificies, aquesta última amb un diàleg profitós amb les diferents persones que allà hi treballen: secretaria general, equips de comunicació, relacions institucionals, campanyes missioneres i logística.

Tal com ens recorda la nostra delegada de Missions, la Gna. Gràcia: «Tots podem fer aquest servei a l'Església amb alegria i disponibilitat.»

Trobada arxiprestal del Garraf i 17 adults confirmats

El diumenge 26 de novembre passat, a la tarda, va haver-hi la Trobada arxiprestal del Garraf, a la parròquia de Sant Antoni Abat de Vilanova i la Geltrú, en la qual hi van assistir 150 persones. Es va treballar el 1r Moment de l'Objectiu Diocesà: «Som cridats. Cridats a ser poble». D'aquesta manera, es va seguir tota la dinàmica de la trobada de preveres

de la diòcesi que va tenir lloc fa uns dies a Vilafranca del Penedès.

A continuació, el vicari episcopal, Mn. Xavier Aymerich, va celebrar l'Eucaristia en la qual 17 adults van rebre la Confirmació.

Aquesta trobada és un pas més en la sinodalitat de la qual totes les parròquies del nostre bisbat de Sant Feliu hi treballen.

Benito Menni CASM obté l'EFQM 600

Benito Menni CASM Germanes Hospitalàries ha obtingut recentment el Segell EFQM 600, un reconeixement internacional que concedeix el Club Excelencia en Gestión com a representant a l'Estat espanyol de la Fundació Europea per a la Gestió de la Qualitat (EFQM).

L'acte de lliurament d'aquest guardó va tenir lloc el 4 de desembre passat a la seu de l'entitat ubicada a Sant Boi de Llobregat.

Després d'un procés d'avaluació exhaustiu realitzat pels auditors del Club Excelencia en Gestión, s'ha reconegut a Benito Menni CASM per consolidar-se com a una organització referent en gestió innovadora, sostenible

i excel·lent. Els principals conceptes que el Model EFQM avalua i mesura són el propòsit i l'estratègia; la cultura i lideratge de l'organització; la proposta de valor davant la societat, davant els usuaris i davant de tots els grups d'interès; l'orientació cap als resultats; la gestió per processos i resultats;

el desenvolupament i implicació de les persones; i el procés continu d'aprenentatge, innovació i de millora.

D'acord amb les dades del Club Excelencia en Gestión, actualment a l'Estat espanyol hi ha 12 organitzacions del sector salut amb un Segell EFQM 600 o superior, esdevenint Benito Menni la primera especialitzada en salut mental en aconseguir-lo.

AGENDA

Dinar benèfic de l'Hospitalitat de Lourdes. Diumenge 17 de desembre. Lloc: Hotel Barceló Sants. Preu: 35 € adults i 20 € infants. Per a inscripcions: info@hospitalitat.org o bé es pot trucar al tel. 683 463 449. Últim dia d'inscripcions: Dilluns 11 de desembre.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

11. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Is 35,1-10 / Sl 84 / Lc 5,17-26]. Sant Damas I, papa (hispànic, 366-384), venerat a Argelaguer; sant Pau de Narbona, bisbe; sant Sabí, bisbe; sant Daniel Estilita, monjo siríac; santa Ida, vg.; santa Maria Meravelles de Jesús, vg.

12. ■ Dimarts [Is 40,1-11 / Sl 95 / Mt 18,12-14]. Mare de Déu de Guadalupe (Mèxic); santa Joana Francesca de Chantal (1572-1641), rel. viuda, fund. Saleses a Annecy (1610); sant Sinesi, mr.; beat Jaume de Viterbo, bisbe (agustiniana).

13. ■ Dimecres [Is 40,25-31 / Sl 102 / Mt 11,28-30]. Santa Llúcia

(s. III-IV), vg. i mr. a Siracusa (Sicília); santa Otilia, vg. benedictina (s. VIII); sant Aubert, bisbe.

14. □ Dijous [Is 41,13-20 / Sl 144 / Mt 11,11-15]. Sant Joan de la Creu (†1591), prev. carmelità (reformador de l'orde) i dr. de l'Església; sants Just i Abundi, mrs. a Baeza; sant Dioscor, noi mr.; sant Nicasi, bisbe i mr.

15. ■ Divendres [Is 48,17-19 / Sl 1 / Mt 11,16-19]. Sant Valerià, bisbe; sant Urber, prev. a Osca; santa Cristiana (Nina), esclava mr.; santa Silvia, vg.; sant Bonaventura de Pistoia, prev. servita.

16. ■ Dissabte [Sir 48,1-4.9-11 / Sl 79 / Mt 17,10-13]. Urgell i Sant Fe-

liu de Llobregat: □ Sant Josep Manyànet (1833-1901), prev. d'Urgell, nat a Tremp, fund. Fills i Filles de la Sagrada Família (SF, 1870); sants Ananies, Azaries i Misael, joves companys de Daniel; santa Albina, vg. i mr.; santa Adelaida (o Àlicia) de Borgonya (s. X); beata Maria dels Àngels, vg. carmelitana.

17. ■ Diumenge vinent, III d'Advent (lit. hores: 3a setm.) [Is 61,1-2a.10-11 / Sl: Lc 1 / 1Te 5,16-24 / Jo 1,6-8.19-28]. Sant Joan de Mata, prev. provençal, cofund. Trinitaris (OSST, 1198); sant Llätzer, germà de Marta i Maria, de Betània, ressuscitat per Jesús; sant Esturmí, abat; sant Franc de Sena.

Diumenge II d'Advent (B)

COMENTARI

«Obriu una ruta al Senyor, un camí per al nostre Déu»

Ens anem apropant al Nadal i l'evangeli ja ens diu: *Jo envio davant teu el profeta missatger perquè et prepari el camí.* I, a continuació, explica: *Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí.* Es tracta de l'arribada del Senyor que ve a salvar el seu poble: cal tenir tots els camins arreglats perquè el Senyor pugui arribar fàcilment a la nostra vida. Aquest missatger és Joan Baptista. I com prepara l'arribada del Senyor?: *Predicava un baptisme de conversió, per obtenir el perdó dels pecats.* Ell no perdona els pecats però amb la seva predicació fa que *tota la gent de Jerusalem i de tot arreu de Judea confessaven els seus pecats i es feien batejar per ell* com a signe de conversió. Però ja adverteix Joan: *Jo us he batejat només amb aigua; ell us batejarà amb l'Esperit Sant.* El baptisme de Jesús realment perdona els pecats. Isaïes comença recordant *que s'ha acabat la seva servitud, ha estat perdonada la seva culpa.* Però s'ha de preparar el camí per al Senyor: *S'alçaran les fondalades i s'abaixaran les muntanyes i els turons, la serralada es tornarà una plana i el terreny escabrós serà una vall.* Tot serà camí pla, camí ral perquè pugui venir el Senyor a la nostra vida. A més, convida *el missatger que anunciï ben fort la Bona Nova, que porti bones noves a Jerusalem.* La gran Bona Nova és el naixement del Senyor, *el Senyor que arriba amb el seu poder de salvar.* També l'evangeli ha començat: *Lectura de l'evangeli, de la bona notícia, és a dir l'encarnació de Déu que porta la salvació del món i ofereix als homes la superació de les seves penes.* És una notícia joiosa, alegre, la millor bona notícia. I Pere parlant de la fi del món ens diu que *el dia del Senyor vindrà tot i que inesperadament* però ens recorda: *Penseu com heu de viure, amb quina santedat, amb quina pietat us heu de comportar. Esperem un cel i una terra nova però mentre esperem això que ell us trobi en pau, immaculats i irreprehensibles.* Aquests són els camins que hem de preparar per al Senyor. Així ens ha de trobar el Senyor quan arribi per Nadal.

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 40,1-5.9-11)

«Consoleu, consoleu el meu poble», diu el vostre Déu. «Parleu amorosament a Jerusalem, crideu i digueu-li que s'ha acabat la seva servitud, que ha estat perdonada la seva culpa: ha rebut de mans del Senyor doble pena per tots els seus pecats.»

Escolteu una veu que crida: «Obriu en el desert una ruta al Senyor, aplaneu en l'estepa un camí per al nostre Déu. S'alçaran les fondalades i s'abaixaran les muntanyes i els turons, la serralada es tornarà una plana, el terreny escabrós serà una vall. Llavors apareixerà la glòria del Senyor i la veurà tothom alhora. La boca del Senyor ho ha dit.»

Puja en una muntanya ben alta, missatger que anuncies a Sió la bona nova! Tu que portes bones noves a Jerusalem, alça ben fort el teu crit, alça'l ben fort, no tinguis por! Digues a les viles de Judà: «Aquí teniu el vostre Déu! El Senyor Déu arriba amb poder, el seu braç domina tota cosa, l'acompanya el fruit de la seva victòria, el precedeixen els seus trofeus; vetlla com un pastor pel ramat, l'aplega amb el seu braç, porta al pit els anyells, acompanya les ovelles que crien.»

▶ Salm responsorial (84)

R. *Senyor, feu-nos veure el vostre amor i doneu-nos la vostra salvació.*

▶ Lectura de la segona carta de sant Pere (2Pe 3,8-14)

Estimats, una cosa hi ha que no heu de perdre mai de vista: Per al Senyor tant és un dia com mil anys i mil anys com un dia. No és que el Senyor difereixi el compliment de les promeses, com ho suposen alguns; és que el Senyor és pacient amb vosaltres, perquè no vol que ningú es perdi, sinó que tothom arribi a convertir-se. Però el dia del Senyor vindrà; arribarà inesperadament com un lladre. Aquell dia el cel fugirà amb un estrèpit espantós, els elements, abrandats, es desintegraran, i la terra quedarà al descobert amb tot el que hi han fet. Tenint present, doncs, que tot això es desintegrarà, penseu com heu de viure, amb quina santedat i amb quina pietat us heu de comportar. Espereu la vinguda del dia del Senyor, i feu tot el possible perquè arribi aviat. Aquell dia el cel, inflammat, es desfarà, i els elements, abrandats, es fondran. Però nosaltres, tal com ell ens ho ha promès, esperem un cel i una terra nova, on regnarà la justícia. Per tant, estimats, mentre espereu això, mireu que ell us trobi en pau, immaculats i irreprehensibles.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 1,1-8)

Comença l'evangeli de Jesús, el Messies, Fill de Déu. En el profeta Isaïes hi ha escrit això: «Jo envio davant teu el profeta missatger perquè et prepari el camí. Una veu crida en el desert: Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí.» Complint això, Joan començà a batejar en el desert. Predicava un baptisme de conversió, per obtenir el perdó dels pecats, i anaven a trobar-lo de tot arreu de Judea, amb tota la gent de Jerusalem, confessaven els seus pecats i es feien batejar per ell al riu Jordà. El vestit de Joan era de pèl de camell, es cobria amb una pell a la cintura i s'alimentava de llagostes i mel boscana. I predicava així: «Després de mi ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no soc digne ni d'ajupir-me a deslligar-li la corretja del calçat. Jo us he batejat només amb aigua; ell us batejarà amb l'Esperit Sant.»

▶ Lectura del llibre de Isaïes (Is 40,1-5.9-11)

«Consolad, consolad a mi pueblo —dice vuestro Dios—; hablad al corazón de Jerusalén, gritadle, que se ha cumplido su servicio y está pagado su crimen, pues de la mano del Señor ha recibido doble paga por sus pecados.»

Una voz grita: «En el desierto preparadle un camino al Señor; allanad en la estepa una calzada para nuestro Dios; que los valles se levanten, que montes y colinas se abajen, que lo torcido se enderece y lo escabroso se iguale. Se revelará la gloria del Señor, y la verán todos juntos —ha hablado la boca del Señor—.»

Súbete a un monte elevado, heraldo de Sión; alza fuerte la voz, heraldo de Jerusalén; álzala, no temas, di a las ciudades de Judá: «Aquí está vuestro Dios. Mirad, el Señor Dios llega con poder y con su brazo manda. Mirad, viene con él su salario y su recompensa lo precede. Como un pastor que apacienta el rebaño, reúne con su brazo los corderos y los lleva sobre el pecho; cuida él mismo a las ovejas que crían.»

▶ Salmo responsorial (84)

R. *Muéstranos, Señor, tu misericordia y danos tu salvación.*

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pedro (2Pe 3,8-14)

No olvidéis una cosa, queridos míos, que para el Señor un día es como mil años y mil años como un día. El Señor no retrasa su promesa, como piensan algunos, sino que tiene paciencia con vosotros, porque no quiere que nadie se pierda, sino que todos accedan a la conversión. Pero el Día del Señor llegará como un ladrón. Entonces los cielos desaparecerán estrepitosamente, los elementos se disolverán abrasados y la tierra con cuantas obras hay en ella quedará al descubierto. Puesto que todas estas cosas van a disolverse de este modo, ¡qué santa y piadosa debe ser vuestra conducta, mientras esperáis y apresuráis la llegada del Día de Dios! Ese día los cielos se disolverán incendiados y los elementos se derretirán abrasados. Pero nosotros, según su promesa, esperamos unos cielos nuevos y una tierra nueva en los que habite la justicia.

Por eso, queridos míos, mientras esperáis estos acontecimientos, procurad que Dios os encuentre en paz con él, intachables e irreprochables.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 1,1-8)

Comienza el Evangelio de Jesucristo, Hijo de Dios. Como está escrito en el profeta Isaías: «Yo envío a mi mensajero delante de ti, el cual preparará tu camino; voz del que grita en el desierto: "Preparad el camino del Señor, enderezad sus senderos"; se presentó Juan en el desierto bautizando y predicando un bautismo de conversión para el perdón de los pecados. Acudía a él toda la región de Judea y toda la gente de Jerusalén. Él los bautizaba en el río Jordán y confesaban sus pecados. Juan iba vestido de piel de camello, con una correa de cuero a la cintura y se alimentaba de saltamontes y miel silvestre. Y proclamaba: «Detrás de mí viene el que es más fuerte que yo y no merezco agacharme para desatarle la correa de sus sandalias. Yo os he bautizado con agua, pero él os bautizará con Espíritu Santo.»